

Húsvét III. Vasárnapja – 2012. április 22. – B év

Egy idegileg megviselt férfi kereste fel a lelki atyát, hogy elmondja neki problémáit. „Tudja, nemrég halt meg a feleségem. Nagyon szerettem, és hiányzik is nekem, de meg kell mondanom őszintén, amíg itt élt velem a Földön, nem mindig voltam hűséges hozzá. Többször, többekkel is megcsaltam. Nem akartam én őt, elhagyni, együtt is maradtunk haláláig, de nem mindig tudtam ellenállni a kísértésnek, amikor más nők csábítottak engem. A feleségem nem is tudta meg egyszer sem, így viszonylag harmonikusan éltünk. Most viszont nagyon sokat szenvedek miatta. A feleségem szelleme minden éjszaka visszajár álmomban, és szememre hányja a hűtlenségeimet. Hol ezt, hol azt a nőt idézi fel, és még a bűneim részleteivel is tisztában van, azok miatt is szidalmaz engem. Egyszerűen nem bírom tovább, úgy érzem, beleőrülök!” Az atya ekkor azt mondta a férfinak: „Tudja mit? Tegyen az ágya mellé egy vizes poharat az éjjeliszekrényre, és rakja tele apró babszemekkel, de ne számolja meg, mennyit tett bele! Azután ha éjjel megjelenik a felesége szelleme, kérdezze meg tőle, mennyi babszem van a pohárban! Kíváncsi vagyok, mi lesz majd a reakciója!” A férfi egy hét múlva kisimultan, vidámabban tért vissza a paphoz. „Úgy cselekedtem, ahogyan mondta, atyám. Amikor megkérdeztem a feleségem szellemét, hány babszem van a pohárban, azonnal eltűnt, és azóta egyszer sem tért vissza! Fogalmam sincsen, miért, de most már békén hagy.” A pap kissé mosolyogva konstataulta a dolgot: „Nem furcsa, hogy az a bizonyos szellem csak olyan dolgokat tudott, amit ön is tud? De semmi olyasmit nem tudott, amit ön sem tudhat. Ez azért van, mert nem a felesége szelleme volt az, hanem a saját lelkiismerete kínozza és kínozza most is, csak talán másképp! Ne a visszajárni nem képes szellemekben higgyen, hanem inkább bánja meg és gyónja meg az élete során elkövetett bűneit!”

Ha valaki az elhunyt szeretteink, legközvetlenebb hozzátartozóink, barátaink közül visszatérne a halálból, a meglepődés és az ijedtség, vagy éppen örvendezés után vajon mi lenne az első dolgunk? Erre a kérdésre a legtöbb ember meggyőződése szerint azt a választ adná, hogy bocsánatot kérnék tőle mindazért, amit korábbi közös életünkben elrontottam vele kapcsolatban, amit másképp kellett volna csinálnom, amit elmulasztottam, és amiért már nem tudtam tőle elnézést kérni, mert talán akkor be sem láttam, hogy rossz volt. Igen, a halottaink elvesztése fölött érzett fájdalomban szinte mindig benne van ez a „késő bánat” érzés, és nemcsak a halál utáni közvetlen napokban, hetekben, hanem évek múltán is. Hiszen annyi mindent látunk be utólag az emberi kapcsolatokban elkövetett bűneinkből! Ez a mély lelki fájdalom abból fakad, hogy az ember sokszor úgy érzi, örökre és visszavonhatatlanul elrontotta: nem lesz már lehetősége soha korrigálni a hibáit, hiszen a másikat végérvényesen elveszítette.

Nem véletlen tehát, hogy a halálból visszatérő Jézus, miután meggyőzte tanítványait, hogy Ő nem szellem, nem a saját képzeletük testetlen szüleménye, hanem a valóságosan feltámadt Úr, éppen arra szólítja fel őket elsőként, hogy nevében megtérést és bűnbocsánatot hirdessenek minden embernek. Nem a szenzációt kell csupán világgá kürtölni, tudniillik hogy a halottnak hitt Jézus mégis él. Nem is csupán a minden ember számára megnyíló lehetőséget a feltámadásra és a boldog örök életre, hanem mindenekelőtt a megtérésre és a bűnbocsánatra szóló meghívást. Miért? Azért, mert Húsvét öröméhez nagyon is szorosan hozzátartozik annak a mélységes keserűségnek az eloszlátása is, amit az imént a „késő bánat” érzésével írtunk le. Van lehetőség arra, hogy kijavítsuk, amit elrontottunk, van lehetőségünk újra kezdeni a kapcsolatokban, mert akiről azt hittük, hogy örökre elveszítettük, az újra él: lesz még közös jövőnk vele! Igen, az egyik legszörnyűbb emberi fájdalom megszüntetését, egészséges feldolgozását segíti elő a megtérésre és bűnbánatra való felszólítás, és ugyanakkor ezek elengedhetetlen eszközei annak is, hogy mi magunk majdan feltámadva a sírból az örök boldogságot nyerjük el, és ne az örök kárhozatba zuhanjunk.

A megváltás művét a feltámadás teszi teljessé. Az ember megszabadulásához az örök kárhozattól nem lett volna elég Jézus önfeláldozó szenvedése és kereszthalála. Hiába vette volna magára az emberiség minden bűnét, hiába hordozta volna el azok minden keserű következményét, ha nem tért volna vissza a halálból! Hiszen a szabad személynek teremtett ember csak úgy állíthatja helyre egy másik személlyel a súlyosan megsértett kapcsolatát, ha maga is belátja ezt a sérelmet, az általa okozott fájdalmat, s azért bocsánatot kérve új alapra helyezi a megrontott kapcsolatot. Ha azonban Jézus nem támad fel a halálból, akkor legföljebb az utólag belátott sérelem fölötti iszonyatos fájdalom, a valóban keserű és meddő bánat lenne az egyetlen osztályrészünk, s annak következménye nem felszabadulás és megnyugvás. Nézzük csak meg Júdás sorsát, aki csak eddig a megbánásig jutott el! Ha Jézus nem támad fel, ha elhunyt szeretteink nem támadnak fel, akkor nincs hova, nincs kihez megtérni, s nincs kitől bocsánatot kérni és remélni. Ha Jézus nem támad fel, nem tér vissza azok közé, akik kereszthalálát okozták, sokan egyáltalán be sem látták volna, hogy tévedtek Vele kapcsolatban, hogy óriásit vétkeztek ellene, amikor elutasították és „feszítsd meg”-et kiáltottak rá. Talán teljesen nyugodt lelkiismerettel gondoltak volna tettükre, mint Istennek tetsző cselekedetre, ahogyan Pál apostol is gondolt a keresztények üldözése kapcsán elkövetett tetteire egészen a damaszkuszi útig, a Feltámadással való személyes találkozásig. Bizony, Jézus feltámadására azért is szükség volt, hogy az emberek belássák, mégis neki volt igaza, mégis az, akinek mondta magát, mégis valós mindaz, amit hirdetett. Ezért mondja Péter a Pünkösd napján összegyűlt tömegnek, amikor Jézustól kapott küldetést követve megtérésre szólítja őket: „Megtagadtátok a Szentet és Igazat ... az élet Fejedelmét megöltétek. ... De tudom testvérek, hogy csak tudatlanságból cselekedtetek, ahogyan vezetőitek is. Tartsatok hát bűnbánatot és térjete meg, hogy bűneitek bocsánatot nyerjenek!” Csak ott lehet megtérésről és megbocsátásról beszélni, ahol nyitva áll az újra kezdés lehetőségét magában hordozó közös jövő, ahol nem zárult le végérvényesen a kapcsolat Isten és ember, ember és ember között.

A megtérés és bűnbocsánat meghirdetése és annak elfogadása hozta létre az Ősegyházat és teszi lehetővé ma is az egyház életét. A feltámadt és élő Istennel való kapcsolat szüntelen újra kezdhető, amíg itt élünk a földön, ez adja meg a boldog örök élet reményét mindannyiunknak.